

До землі

Борис Олійник

Альфо й омега, колиско і мавзолею –
Земле!
З тебе пішов і в тебе вернусь.
Власні планетки ліплять жуки-скарабеї.
Ат, суєта...
З тебе пішов і в тебе вернусь.
І оце-то вже – істина.

Як я метався:
і пекло, і рай собі видумав,
Так не хотілось – в ніщо!
Думав: хоч за молитву вчеплюсь.
Але пішло поколінь в тебе
видимо й невидимо,
Земле, –
Тільки ж ніхто,
хоч криком кричи,
назад не вернувся,
І оце-то вже – істина.

Скільки тебе ми
снарядами й мінами шарпали,
Списом кололи, свинцем поливали!
А ти
Брала до себе, як мати, солдатів і маршалів
Під обеліски, під горбики і хрести.

Тиха моя. Скорбна моя і велика.
Що я без тебе?
Так собі – сірий суб'єкт.
Он журавель. Хвали небесам накурлика,
А від землі ж почина і дітей, і себе.

О, серед нас було стільки орлів, що хитали
Небо, немов стріхи дідівських осель, та й вони
На материнських могилах безкрило ридали,
Склавши обпалені крила на віко труни.

Рідна моя!
Я тут жагуче зачатий
В ніч на Купала, як папороть зацвіта.
Верби зітхають. Вишні тремтять, мов дівчата,
Коли парубки кладуть їм смагу на уста.

От я спинився на мить в борозні. Іще тепло
Дихає рана, аж світ закипає в очах.
Плугом надрізани
нерви оголених стебел
Болем збілілим безмовно кричать.

Земле!..
Тобі я на рану не висиплю солі –
Я окроплю твою рану цілющим зерном.
В муках пологів із материнського болю
Хай обертається в колос надії воно.
Ось я торкнувся
неторканих уст троянди.
От я сахнувся хробака
і втрапив на кропиву...

Земле свята!
Я не безгрішний янгол:
Часто з дорідним зерном я сіяв погану траву.
Стерпіла все ти од мене:
І примхи, і вибрики модні,
І колисала дітей моїх, і берегла від нещасть.

Земле моя!
У твоїй чистоті великодній
Від гріховиння і я очищавсь.
Альфо й омега, колиско і мавзолею –
Земле,
з тебе пішов і в тебе вернусь.
Власні планетки ліплять жуки-скарабеї.
Ат, суєта...
З тебе пішов і в тебе вернусь.

І повернуся!
І мчатиму юно степами,

Доки лунатиме в дітях
мій рід і народ.
В землю перейде скороминуща плоть.
В генах нащадкам перейде незнищено Пам'ять.

І це так же істинно, як тричі істинно те, що
Після зимової смерті
трава і дерева правлять
Службу незмінно зелену,
як сотні, як тисячі літ.

Стали землею ті,
що починали цей світ.
Інші прийшли, зовсім не схожі. А цвіт
Чисто-червоний, як перше,
вінчає калину і прапор.